

Сибиле Берг

ДЕНЯТ, КОГАТО ЖЕНА МИ
СИ НАМЕРИ МЪЖ

Издаването на това произведение беше подкрепено от ТРАДУКИ, литературна мрежа, в която са включени Федералното министерство по въпросите на Европа, интеграцията и външните работи на Република Австрия, Министерството на външните работи на Федерална република Германия, Швейцарската културна фондация „Про Хелвеция“, КултурКонтакт Австрия (по възложение на Федералното канцлерство на Република Австрия), Гьоте-институт, Словенската агенция за книгата ЈАК, Министерство на културата на Република Хърватия, ресор „Култура“ в правителството на Княжество Лихтенщайн, Фондацията на Лихтенщайн за култура, Министерство на културата на Република Албания, Министерство на културата и информацията на Република Сърбия, Министерство на културата на Република Румъния, Министерство на културата на Черна гора, Лайпцигският панаир на книгата и фондация „С. Фишер“.

Der Tag, als meine Frau eine Mann fand
Sibylle Berg

© Carl Hanser Verlag Munchen 2015

© of the translation: S. Fischer Foundation by order of TRADUKI

© Стоян Атанасов, корица, 2018

© Милениум, 2018

ISBN 978-954-515-435-5

СИБИЛЕ БЕРГ

ДЕНЯТ,
КОГАТО ЖЕНА МИ
СИ НАМЕРИ
МЪЖ

Превод от немски Екатерина Войнова

millenium

2018

ПРЕДИ ГОДИНА...

РАЗМУС БИВА ПРЕКЪСНАТ

Празня се.

И телефонът звънва.

Толкова по темата защо мълнията удря тъкмо ония дървета, под които някой се е скрил, или защо отказват и двата двигателя на самолета, в който съм се качил аз. Друг пример нямам, но значението на триадите по принцип се надценява.

Омазвам клавиатурата на компютъра, докато се опитвам да затворя сайта – от екрана ме гледат ученички. Като че някой щеше да ме види през телефона. Безнадежден случай. Дигитален емигрант. Спъвам се в смъкнатия си панталон, омотал се е в краката ми. Шибвам задника си в стола на колелца и за да не падна, с лепнеща ръка се хващам за малката помощна масичка, задържам се, посягам към мобилния уред, опаа – клавиатурата! Кашлям, опитвам се да се стегна. Дишам тежко и тръпна в очакване на голяма, много важна новина. И как иначе? Кой друг, ако не някой диктатор или член

на Нобеловия комитет ще тръгне да звъни по телефона днес, по това време?!

Клое е.

Пита дали ми се яде китайска храна.

РАЗМУС ПОЧИСТВА ОТ ТЕЛЕСНИ ТЕЧНОСТИ СКРОМНОТО СИ КАТО МОНАШЕСКА КИЛИЯ ЖИЛИЩЕ

Разбира се, че не ми се яде китайска храна – мамка му, тая сперма не се чисти лесно, – от нея винаги ме свива стомахът. След близо двацет години наистина ли е толкова трудно да се запомни, че след проклетите китайски манджи винаги ме свива проклетият ми стомах. Нося пуловера, плетен от майка ми. Декорирала го е със северни елени, които приличат на миешки мечки. Имам чувството, че съм заобиколен само от жени, които по неизвестни за мен причини едва чакат да се проваля.

Само тийнейджърките от „Юпорн“ ме разбират.

Гледам отражението на лицето си в хромираното покритие на музикалната уредба – купих я, защото си представях, че ще клеча пред тая хипердизайнерска вещ, умислено прехапал устни, и ще слушам всевъзможни оратории – блед съм. Направо бял, по особен начин, сякаш току-що са ме пуснали на свобода, след като четиресет години са ме държали затворен в лаборатория, като опитна мишка. Стоя пред рафтовете с книги със смъкнат панталон, мисля за болки в стомаха и киселини и за Бъдни вечер, която само след малко ще отпразнуваме така, както си му е редът – с китайска храна и в самодоволната безнадеждност на бездетна двойка на средна възраст; вадя книга от рафта, стихосбирка – идеята да изтипосам библиотека в дневната се появи ръка за ръка с намерението да слушам оратории – и миг по-късно усещам, че не мога да се откъсна от книгата, така да се

каже, и че това – вижте ме само какъв голям шегаджия съм! – не се дължи на лепкавите ми пръсти.

*В нощта като тигър те следвах,
русокосо, невръстно сърне,
но ти зад брезата изчезна,
в тревата, безмълвно море.*

Не ми е дадено кой знае колко често да откривам в изкуството тъкмо оная фраза, която е валидна и за мен. От сто пиеси, поставени не от мен, може да ме възбуди най-много една, от хиляда изложби на съвременно изкуство в повечето случаи и една картина не мога да запомня, да не говорим за книги. Боже мили! Не ми се иска един ден и аз да съм от старците, които заявяват, че за тях нещата в музиката са приключили с Бетовен, не искам след време да се чуя как тихичко лея умозаклучения от рода на: „Да, този мъж беше от последните, които все още можеха да пишат“. Но... Когато и да съм хвърлял поглед върху творения на млади автори, винаги ми е прилошавало. Обичам изкуството. Състоянието, в което изпадаш, когато нечия майсторски пресъздадена идея те докосне, прилича на влюбване. Да откриеш един вид съмишленик в лицето на някой все още жив или отдавна умрял артист, е нещо прекрасно, укрепва самочувствието, кара те да забравиш за миг, че животът е кратък. Толкова рядко ми се случва да усетя как нечия чужда мисъл ми помага да намеря и себе си, и мястото си в този свят. Или нещо от тоя сорт, да речем.

*Додето, не спасила ме, думата не умре,
натегнала от нощ, от мрака под небето...*

Това е невероятно добро. Капка по капка думите се събират в море от отчаяние, което грабва читателя, поглъща го и го отнася.

Винаги съм обичал немските поети, но поне до този момент – най-вече канонизираните класици. Творчеството на Хухел* съм пропуснал изцяло. Това отчаяно търсене на ония думи, които могат да дадат образ на неизразимото.

*...и тялото ти дрехата си нежно съблече
и легне пред нозете ми като луна в морето.*

Самотата на индивида, изправен пред нещо неизразимо – в това произведение всяка дума се блъска в следващата и всички заедно рухват, за да се извисят отново в кула с вавилонска необозримост. Ето това е отговорът, за който никога не съм имал въпрос. В него е закодирано посланието на един мъртъв мъж към друг, все още жив. Скрило зад фина езикова метрика, с абсолютен усет за ритъм и дължина на стиха.

Изправям се бавно, като дрогиран, вдигам си панталона, хвърлям пуловера от Луми в кофата за боклук, измивам си лицето и усещам, че съм изпаднал в някакво особено състояние. Сякаш току-що се е пропукал огромен бент, водата все още едва църцори, после изведнъж пробива стената, в двата ѝ края, надига се в мен и ме залива. Не знам откъде се взеха тия водни метафори. Обаче...

Хм... Предчувствам нещо... велико. Начало на ново легоброене. Забелязвам, че навън вали сняг.

* Петер Хухел (1903-1981) – немски поет и редактор. – *Бел. прев.*

ГОДИНА ПО-КЪСНО...

КЛОЕ ЛЕЖИ, НО НЕ СПИ

Събуждам се към три, за да си отдъхна от Размус и да се опитам да мисля за нещо извън театъра. Само че нищо не ми хрумва. Проблемите на Размус са превзели всеки милиметър от мозъците ни. Това означава, че поради липса на собствени проблеми, всяка сутрин между три и четири мисля за провала на Размус, изследвам пътеката на неговия успех, претръсквам я, за да открия онова отклонение, по което в един момент той пое по погрешка и което свърши в задънена улица. А тя от своя страна ни доведе дотук. В тая пустош накрая на цивилизацията, където, по липса на по-атраактивни алтернативи, всяка сутрин впивам поглед в стената. До мен Размус кротко похърква, завивам го, погалвам го по бузата. Бедният ми унизен мъж! Толкова ми е жал за него, заради лошия му късмет, заради пълната му неспособност да види във всяка професия онова, което тя е – начин да убиеш времето, докато чакаш смъртта.

Отдалече се чува радио – пее Франс Гал*. Старите френски шансони винаги събуждат копнеж по чернобели кадри и празни, потънали в утринен здрач улици, по които бродиш, плътно притиснат към някого, с когото тъкмо си се разделил. Светът, поне в тия шансони, се състои единствено от любов и от нейния край. Или от невъзможността ѝ. А през годините, прекарани с Размус, си мислех, че любовта е възможна. И още си го мисля, в интерес на истината. Любовта е възможна, ако я отделиш от вечното бързане и от страданието. Представям си как си слагам очилата, докато съчинявам това мъдро изречение. Рано е, слънцето още не си е и помислило да изгрява, а аз си пожелавам да ми се случи нещо, което да не съм преживявала поне стотина пъти вече.

КЛОЕ МИСЛИ ЗА РАЗМУС

Излизам и сядам пред вратата на хотелската ни стая, бягайки от задушаващия въздух вътре. Шансонът заглъхна. Някъде се сношават котки. И ето че отново се замислям за нас двамата, по-точно – за Размус. Да мислиш за Размус, означава да се опитваш да откриеш причината за неуспеха му. Отново и отново. Малкото пъти, в които, преди да срещна Размус, съм ходила на театър, бяха пълна мизерия – часове на такава безнадеждна скука, каквато не ме е обземала на никое друго място. Но иначе винаги съм изпитвала огромен, неясен респект към културата (думата се произнася така, че да прокънти). Откакто навърших шестнайсет, винаги съм била заета с това, да изкарвам пари, да слушам музика, да гледам в стената, без да усетя в себе си каквато и да

* Франс Гал (1947-2018) – френска певица, която през 1965 г. печели за Люксембург наградата на Евровизия, а след това пее и на немски. Последният ѝ хит в Германия е от 1988 г. – *Ella, elle l'a.* – Бел. прев.

било промяна. Бях на двайсет и пет, когато срещнах Размус в един клуб, а той говореше за диалектика. Никога дотогава не бях използвала тази дума. Разбира се, че бях като омагьосана. Когато се запознахме там, в оня бар, преди двайсет години, Размус тъкмо беше поставил на сцената на, както той се изрази, един не съвсем незначителен театър Брехт и това мигновено го превърна в звезда – режисьор на годината, титулните страници на списанията за театър, дъжд от предложения от всички първокласни театри. Поставяше кажи-речи по пет пиеси на година. А аз клечах в тъмното по време на почти всичките му репетиции и в цялата си безмерна самоувереност треперех от страх да не би в някой момент погледите на всички да се насочат към мен и да почнат да ме питат защо съм там. Днес вече знам, че никой никога не ме е забелязвал. Или ако е, вероятно ме е взел за автомат за кафе. Изобщо не разбирах какво точно прави Размус по време на репетиции. Голямо викане падаше. Крещеше той. Актьорите също крещяха. Жените в пиесите често бяха голи. Пееха на фона на рок музика, след което и мъжете се събличаха. Явно номерът беше в голотата. Накрая всички крещяха, голи.

Във влюбването ми в Размус от самото начало липсваха ония моменти, в които ти се прииска да се разтвориш в другия и да умреш, полудял от ревност дори спрямо чаршафите му. Покрай Размус надебелях, нервността ми отстъпи място на кротост, каквато не подозирах, че притежавам. Любовта ни се изразяваше най-вече в дискусии, музика, никотин и интелектуално прекрачване на всякакви граници. Нямахме как двамата да не стигнем далеч. Тоест Размус щеше непременно да се издигне, а аз просто щях да съм залепена за него. Е, по онова време не бих го казала точно така, понеже гледах на двама ни като на едно цяло. И аз като всички се мислех за център на вселената и през ум не ми минаваше,

че всъщност всичко, което исках да постигна, беше – да живея чрез мъжа си.

Размус винаги е вярвал, че едва ли не е подписал договор с някаква свръхсила, която ще направлява кариерата му: първо в средноголеми театри в средноголеми градове и после – на самия Олимп. Бродуей, Карнеги Хол. Никога не съм го слушала особено внимателно, но общо взето, нямаше никакво съмнение, че много скоро Размус ще е сред ония режисьори звезди, които са ангажирани за десет години напред, след което неминуемо ги очаква директорският пост в някой реномиран театър, нататък следват данъчни измами и голяма вила, а на осемдесет – цироза на черния дроб и смърт. Но по никакви причини всичко това не се случи точно така.

След десет години рамо до рамо с един забележителен режисьор се превърнах в жената на един низвергнат такъв.

Не знам дали на Размус са му липсвали няколко степени гениалност, или просто е трябвало по-интензивно да завързва контакти, да играе голф с театрални директори или да прикрива финансовите им измами, да гради с тях нещо общо.

Познавам всеки детайл от постепенното пропадане на Размус и мога да посоча всяко отделно недоразумение и грешка, които доведоха дотам, че в един момент остана без каквато и да било работа в продължение на цяла година. Но каква полза от това?

Благодарение на финансовата подкрепа на майка му – отказвам да я нарека Луми, това име буди у мен прекалено ярка асоциация с очарователна светулка – и на моите смешни доходи, успяхме да преодолеем безработицата му, по време на която Размус тънеше ту в депресии и не ставаше от леглото, ту се вманиачаваше и дни наред нахвърляше скици на бъдещите си ТВОРБИ. Лепеше ги по стените като сериен убиец. В ония

критични времена създаде концепцията за една куклена постановка на тема Холокост, разработи сценична версия на пиеса на Хайнер Мюлер с голи актьори и немски овчарки. И всичко това на фона на Вагнер, усилен до дупка. Психограми и Вагнер. Ако беше германец, щяха да го приберат. Така поне твърдеше самият Размус, който, забравяйки, че баща му е германец, се смяташе за финландец. Евреин да си на тоя свят, казваше Размус. Евреин или педераст. Тогава ще успееш, ще получиш бонус, какъвто ние, финландците, нямаме. Поне така смяташе Размус.

Опитвах се да поддържам настроението и живота му. Но не можех да му помогна. Един ден, след много време, прекалено много, за да се опази самочувствието му от трайни увреждания, Размус най-после получи покана. От един малък театър с комбиниран репертоар от музика, танци и драма – покана, която, ако не беше кризата, той никога не би приел. И заговори вдъхновено за възможностите на провинцията, където публиката все още не е приситена.

Четири години оттогава, по време на които Размус затвърди позицията си на второкласен режисьор. Детски пиеси, малки оперни задачи или ангажименти с пътуващи трупи, играещи булевардни комедии. Както и да е, най-важното беше, че Размус отново имаше работа. Преди година започна да чете поезия и изведнъж го осени идеята, че в Третия свят може да направи нещо значимо. Размус отново грейна. Разпали се. И аз, естествено, тръгнах с него. От днешна гледна точка – адски тъпа идея.

РАЗМУС СЕ СЪБУЖДА УМИСЛЕН

Хотелската стая, която сега ми изглежда мизерна, през първата седмица ме хвърляше във възторг. В своята простота странно напомняше светнали от радост детски

очи – мечтата на социално слабите, материализирала се в хотелска стая. Така де.

И всичко ще свърши тук. В тази малка стая с керамични плочки по пода и вял дизайн в мръсно бяло, измислен явно от някой дявол, само за да ти стане ясно едно: в Третия свят си, пич, нищо че днес, заради политическата коректност, се говори само за „страни със субоптимална бюджетна структура“, тук си, понеже не можа да го докараш до „Хилтън“.

Стъклени щори, пред които туристките вероятно пишат от възторг, особено ако си падат по автентичното. През процепите влизат хлебарки и влага, дограмата е от някаква безутешна ламарина с цвят на месинг, вентилаторът едва се крепи на тавана, опитвайки се да не падне, а в леглото със сигурност се е случвало всичко, само не и любов. Добре дошли в края на храносмилателната система!

В ранните часове на утрото, между три и четири, когато вече съм се наспал, но продължавам да лежа кротко, за да не събудя Клое, имам чувството, че изпадам от света. Страхът ми е чисто физически, пръстите на краката ми са изтръпнали и свити, болят ме и знам, че цял ден няма да мога да ги изправа. Ще се подават така, сгърчени, от удобните сандали и ще демонстрират слабостта ми, крещейки към всеки срещнат: вижте го тоя, свършено е с него!

Отнякъде се чува стар френски шансон. *Un homme et une femme*^{*}, от 1966 година, пее Франсис Ле. Отвратителен кич. Сигурно вече има около трийсет градуса. И сякаш за да пребори страха ми, пенисът ми щръква. Размножителният ми нагон всяка сутрин се бунтува срещу отслабващата мощ на тялото. Яд ме е, че половите ми

* „Един мъж и една жена“ – филм на Клод Льолуш от 1966 г. с Жан-Луи Трентинян и Анук Еме, спечелил „Златна палма“ в Кан и „Оскар“ за най-добър сценарий. Със същото заглавие е и песента от филма. – Бел. прев.

органи са единствените, които още не са разбрали докъде съм я докарал. Грешка. Клое също още нищо не е разбрала.

В някои моменти, най-вече докато спи и лицето ѝ е кротко отпуснато и така нататък, почти я презирам за това, че е с мен. О, вие работливи като пчелички, сиви женици, дете все сте на заден план, заслужавате паметници да ви издигнат. Да, на вас, търпеливи и самодоволни създания, които хора като мен не спират да зарязват, макар и само от време на време и за кратко – колкото да забият някоя студентка на име Клер. И Клер обикновено е на двацет и две, с пуснати дълги коси, с отрязани крачоли на джинсите, от които лекичко се подават срамните ѝ устни, коремът – почернял от слънцето, отгоре – тениска, която циците са опнали като палатка. Прониквам в моята суха Клое и сухотата ѝ оказва точно онова съпротивление, по което си падам. Пръстите на краката ми все още са сгърчени.

КЛОЕ СЕ ПРАВИ НА УМРЯЛА

Навикът на Размус да ме целува сутрин при други обстоятелства би могъл да ми се стори трогателен.

Едно такова обстоятелство е примерно това – мен да ме няма.

Нежеланието ми не е знак за липсваща любов, само ми се иска в моментите, когато се отърсвам от съня и се приготвям за настъпващия ден, върху устните ми да няма нищо органично.

Сутрин просто имам нужда да ме оставят на мира, особено ако съм се събудила в три часа посред нощ в грозна хотелска стая и към седем съм успяла да заспя отново. Сутрин не ми е до секс, а от години вече Размус все ме целува и изобщо не забелязва, че извърщам гла-

ва, че забелвам очи или оплезвам език, сякаш току-що съм умряла. А Размус целува ли, целува. И не мога да си представя, че това е знак на привързаност от негова страна. По-скоро и той се поддава на оня импулс, който кара кучетата да препикават все едно и също дърво. Когато ме докосва, се дразня не точно от него лично, повярвайте ми, госпожо Доктор, да, вие, дето сте ме проснали на гинекологичния стол, за да изследвате фригидността ми в присъствието на шестстотин студенти. Сутрин, след поредната порция еротични сънища, в които са ме опипвали само непознати и които ме напрягат, понеже и насън усещам как телесната ми температура рязко пада заради шока, който обикновено се предизвиква от нещо неочаквано, каквото е усещането при въздушната яма, когато си в самолет например, та след такива емоции не ми е нужна никаква реалност. Ще ми се само да задържа съня колкото е възможно по-дълго и по-жив, искам да се събудя бавно и да пия кафе. Ще ми се да целуна Размус по бузата, да се притисна към него и да усетя радост от това, че е до мен, но изобщо не искам да ми дотягат гениталиите му, които нямат нищо общо с онова, което ме свързва с него.

Размус започва да масажира врата ми. Това означава, че му се прави секс и ей сега, игнорирайки пълната липса на ответна реакция от моя страна, ще вкара в мен члена си, оная част от тялото си, която само пречи на любовта ни. Ще почувствам лека болка и непреодолимо желание да пия кафе. Ще започна да издавам звуци, за които си мисля, че действат възбуждащо и че ще помогнат на упражнението, наричано от всички „правене на любов“, да свърши по-бързо. Представа нямам как по друг начин би могло да се нарече това, което двамата правим само от време на време и все по-рядко.

А защо го правим, виж, това знам. Защото така е редно. Ако попитате необвързаните какво очакват от своя

бъдещ партньор, веднага ще ви отговорят: страст и луд секс. И имат предвид нещо наистина откачено. С камшици. На някой паркинг или в самолет.

Понеже всички, дяволите да ги вземат дано, все това са ни повтаряли – че за да докажат любовта си един към друг, двойките задължително трябва да правят секс, иначе всеки, който не иска да следва биологичния зов на половите си органи, чудесно би могъл да си живее и сам. Представата за мирно съвместно съществуване на практика се разбива от непрекъснато разпространяване на плоски истории за възрастни двойки, които само си мълчат, от филми за секс между старци, от песни, в които някакви хора късат дрехите по телата си и ги изгълтват от страст. Никой никога не би могъл да отговори на изискванията, които фантазиите предявяват към половия акт.

Ние всички се досещаме, че ни управляват дистанционно, че манипулират мислите ни, само и само да се запази светостта и значимостта на семейството с неговата непоклатима, игнорираща смъртта покупателна мощ; знаем това, шегуваме се с него, но продължаваме да следваме неписани закони, които откровено вървят срещу телесните ни нужди. Лично аз си мисля, че всъщност никой от нас не иска да се чука; убедена съм, че няма човек, който би могъл да иска подобно нещо, особено ако от десет години живее с един и същ партньор, но няма как, ние просто се подчиняваме и движим телата си в такта, диктуван от някакъв универсален метроном. И се чувстваме длъжни да докараме тая работа докрай. И действаме. По няколко минути на няколко седмици, по време на отпуск – по-често; и извънредното положение, в което сами се поставяме, постепенно ни превръща във военноинвалиди. Дайте да дадем. Няма нежност. Само бързина и прецизност. И мълчание. Странно е, но никога не ни се случва по време на секс да се посмеем

един на друг. Или заедно. Или въобще. А иначе се смеем и често, и много. Държим се здраво един за друг, милваме се, бдим един над друг. Е, защо, по дяволите, защо трябва да се чувстваме длъжни и да се чукаме, сякаш сме някакви непознати?!

КЛОЕ МИСЛИ ЗА СЕКС, ДОКАТО ПРАВИ СЕКС

Обичам Размус толкова много, че понякога плача. Защото ме е страх за него. За нас. Толкова много неща може да се объркат, във всяка една секунда, когато не съм до него и не мога да го опазя. Да не говорим, че дори в мое присъствие всевъзможни клетки убийци могат да нападнат тялото му. Или чувал с пясък да се изтърси на главата му от някой самолет. Може някой от стрес да получи инфаркт и да подкара колата си право към преминаващите наблизно хора и Размус да е един от тях.

От опит знам, че емоциите от тоя род, които преливат от любов, имат абсолютно непредсказуемо въздействие върху мен и ме държат по няколко седмици, през които почти не изпускам ръката на Размус, но минат ли, още на другия ден забравям за него и той се превръща в нещо като растение, към което изпитвам само известна привързаност. Не че ми пречи, просто не мисля за него. Размус е моето семейство, никога не съм му крещяла, никога не съм му била истински гневна. Когато познати ме питат дали бих могла да си представя да се разведе, изобщо не знам какво имат предвид. Размус и аз сме едно. Така ще е винаги, докато не умрем заедно. Държа на него, вбесявам се, когато го пренебрегват, той е моето „у дома“ и с него съм щастлива. Като изключим момените, когато става въпрос за секс. Сексът никога не е бил силата ни. И никога не ме е интересувал. В основата

на връзките ми преди Размус винаги е била единствено страстта, свършеше ли тя, следваше раздяла. Нашата любов успя да надживее страстта. А може и никога да не е имало такава. При нас винаги е ставало въпрос за нещо повече. За всичко.

Свикнах с това, всяка сутрин да мастурбирам във ваната или под душа. Понякога, когато съм леко пияна и сама, попоглеждам из интернет за някой жиголо. И попадам на сайтове с кльощави мъже със златни синджирчета. Понякога хвърлям по едно око на профилите във форумите за изневери. Представата за полов акт с някого от тия мъже, до един в разцвета на силите си, което означава размазани контури и оплешивели глави, ме хвърля в отчаяние. Представям си как някой от тях звъни на вратата. Някой, на име Херберт. Стои и чака, смъкнал ципа на панталона си.

Ако среща мъж и ми се прииска да правя секс с него, това може да означава само едно – че съм се влюбила и съм готова да предам Размус. Освен това харесвам мъжете само докато са млади. Преди да си отрежат косите, преди лицата им да заприличат на сварени телешки глави, преди дъхът им да замирише на лошо и порите им да се запълнят с черни точки. За съжаление, безумната идея, че някоя млада персона ще покаже интерес към застаряваща такава, която няма пари, е привилегия на мъжете. Случвало се е, когато съм си пийнала, да си фантазирам, че съм в публичен дом за жени. Зад стъклените витрини седят наредени само млади мъже – с всевъзможни цветове на кожата, женствени, мъжествени – и не ме виждат. Избирам си един. Отивам в съответната стая – чиста, с прозорец, довеждат ми младия мъж, който е с маска и няма как да ме види. Мога да го докосвам навсякъде – да, и там – мога да си го вкарам дори, мъжът е перфектната машина за чукане. И тогава, когато съм пияна, ми става малко тъжно, главно заради